

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 7. Ludovicus Princeps solvit ex Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

bem, qui portus S. Saturnini dicebatur, ^{Sæcul. XIII.}
 venit, cumque ibi in ripa fluminis cum ^{A. C. 1216.}
 multis Clericis & Laicis sederet, in eum
 Hæretici missilia septendecim, nempe
 lapides pro more illius ævi ex balista ex-
 cussos, intorserunt, quibus aliquis ex
 Pontificiis apparitoribus vulneratus est.
 Simon vero Comes, Legati adventu læ-
 tus, ad eum promptissime delatus, hono-
 rem, quantum potuit, exhibuit. Suasit
 Legatus Comiti; trajecto Rhodano Re-
 bellibus Provinciæ * arma inferret, & * ^{Provence}
 obediit Comes, quippe in cunctis obse-
 quebatur mandatis S. Sedis Legati, qui
 unacum ipso fluvium transmisit.

§. VII.

*Ludovicus Princeps ex Anglia
 solvit.*

Honorius Papa ad Regem Angliæ lite-
 ras dedit, quibus solatium post obi-
 tum patris suggerebat. Gratulabatur,
 quod Crucem accepisset, defuncti vo-
 tum impleturus, & Sacræ Sedis præsi-
 dium promittebat. Nec mora, ejus
 partes acriter defendendas suscepit; nam
 datis literis ad Scotiæ Regem, qui, inito
 cum Ludovico Principe armorum fœ-
 dere, ei Northumbriam submiserat, ex-
 probravit Pontifex, quod fidem Regi
 Angliæ, Domino suo legitimo, & Eccle-
 siæ

*1. ep. 164.
 Rain. n. 67.*

ep. 169.

G g 3 siæ

Sæcul. XIII. siæ Romanæ debitam violasset, ac hor-
 A.C. 1217. tatus est, ut non obstante juramento illi-

ep. 170.

167.

set, ad officium rediret. Epistola die
 decima septima Januarii anno millesimo
 ducentesimo decimo septimo data est,
 pluresque similes ad alios Optimates
 missæ. Papa iis quoque scripsit, qui ve-
 ni Regi favebant, ut hanc ipsorum
 mentem confirmaret, præsertim Comiti
 Pembrocensi Guilielmo Mareschallo,
 quem ad constantiam, & cum Legato
 Galono concordiam, hortatur. Præ-
 terea Legato suo potestatem fecit, quæ
 Prælatos, seditiosorum partibus inha-
 rentes, Dignitatibus suis privaret, alios-
 que Ecclesiis Angliæ, Scotiæ & Walliæ
 daret, qui Henrico Regi fidem ad ul-
 tima servarent. Beneficia Ecclesiastica
 illis auferret, qui Censuris ligati divina
 officia celebrare ausi fuissent, nisi a Lu-
 dovico deficerent. Crucigeris Regi
 Henrico fidis tempus professionis in Ter-
 ram sanctam usque ad extinctionem bel-
 li civilis prorogaret. Tandem quale-
 cunque jusjurandum Ludovico præsti-
 tum sua auctoritate nullum efficere
 obsides ei datos liberaret, & imperato-
 rem facere detrectantes adhibitis censuris
 compelleret.

Mandatarii autem, qui, a Ludovico
 Principe missi, Romæ commorabantur

per literas significarunt, nisi excederet
 ex Anglia, Summum Pontificem excom-
 municationis sententiam, a Galono Le-
 gato contra eum latam, in Coena Do-
 mini, quæ hoc anno millesimo ducente-
 simo decimo septimo in diem vigesimam
 tertiam Martii incidebat, esse confirma-
 turum. Acceptis his literis Ludovicus
 ad inducias mensis unius Regi Henrico
 concedendas compulsus est, cum etiam
 nihil auxilii speraret a Rege Philippo
 parente suo, ne eadem excommunicatio-
 ne involveretur, timente. Ergo Ludo-
 vicus, ficta itineris causa de industria in
 vulgus sparsa, quasi plures copias con-
 tracturus, tempore Quadragesimæ ex
 Anglia solvit. At cum vix tergum ver-
 tisset, multi Optimatum in Anglia Hen-
 rico Regi se subjecerunt, & ubi ipse in
 Franciam pervenit, Rex parens cum eo
 ne quidem ullo colloquio communica-
 re voluit; tanta erat Censurarum Ec-
 clesiasticarum reverentia. Tunc vero
 Papa datis ad Regem Philippum literis
 hortatus est; officium boni patris im-
 pleret, filium ad saniora reducere sive ar-
 gumentis leniter suggestis, sive metu in-
 cussio, conaretur, futuro Dei iudicio ter-
 reret, & imprecationibus Fidelium, quos
 ab implendo voto Terram sanctam libe-
 randi abstraheret. Hæc Epistola vige-
 sima prima Aprilis data.

Gg 4

Nihil-

Sæcul. XIII.
A.C. 1217.

Math. Par.
an. 1217.

Guil. Arm.
p. 90.
Nang. p.
503.

i. ep. 404. ap.
Rain. n. 70.

Sæcul. XIII.
A. C. 1217.

Nihilominus Princeps Ludovicus post Festa Paschalia in Angliam revedtus, Anglos Lincolniam obsidentes depellere molitus est. Cum illis Legatus Sacra Sedis erat, accendebatque ad pugnam contra Francos excommunicatos, quidollescentulum innocentem regno patrio exuere non erubescerent. Pridie quam proelium committeretur, ante primos ordines stans Legatus cum suis Clericis linea veste indutis, Ludovico nominatim & omnibus ejus Fautoribus conscientique excommunicatis, plenariam Indulgentiam promisit omnibus, qui pro causa Henrici Regis militabant, & Apostolicam Benedictionem impertitus est. Illi mox arma capere jussi, in Francos irruunt, victosque in fugam agunt, Sabato post Pentecosten, vigesima prima die Maji, anno millesimo ducentesimo decimo septimo.

Ludovicus, Londini agens, & a plerisque Anglorum se desertum intelligens, pacem cum Rege Henrico iniit, statutis sequentibus conditionibus. Ludovicus & cuncti ejus milites super sancta Evangelia jurarent, quod se Ecclesie judicio subjecturi essent, in posterum Papæ & Ecclesie Romanæ fideles. Princeps ex Anglia sine mora solveret, & quoad viveret, nunquam hostili animo rediret. Omnia in Anglia occupata restitueret. Omni-

Omnibus viribus eo adducere Regem pa-
 trem conaretur, ut Regi Henrico omnia
 sua jura in ditiones ultra mare positas
 redderet. De hac pace servanda die
 undecima Septembris utrinque juratum.
 Tumque Ludovicus, cum suis ritu Ec-
 clesie ab excommunicationis vinculo ab-
 solutus, literas a Legato S. Sedis accepit,
 in quibus ei poenitentia injungebatur;
 censuum suorum decimam partem bien-
 nio penderet, milites vero Laici partem
 bonorum suorum vigesimam darent, quæ
 in auxilium Terræ sanctæ transmitteren-
 tur. Ludovicus in Franciam his actis
 celeriter navigavit, a quo deinde roga-
 tus Papa pacem cum Rege Angliæ san-
 citam confirmavit, quod ex Pontificis
 Bulla, die decima tertia Januarii anno mil-
 lesimo ducentesimo decimo octavo data,
 cognoscimus.

Multi vero etiam ab hac pace & ab-
 solutione exclusi sunt, videlicet Episcopi,
 Abbates, Priores, & Clerici, qui vel ope
 vel consilio Ludovicum, & Barones se-
 ditiosos juverant, ac præter alios Magi-
 stro Simoni Langtonio absolutionis gra-
 tia denegata est, qui, Principe & Baro-
 nibus excommunicatis præsentibus, Mis-
 sam celebrari jusserat. Hos Legatus om-
 nibus suis beneficiis spoliatos Romam
 ire compulit; nam ut primum Ludovi-
 cus Princeps e regno abiit, Legatus in

G g 5. omnes

Sæcul. XIII.

A. C. 1217.

du Tillet.

Angl. p. 164.

168.

31. ep. 890.

R. 1218. n. 59

Sæcul. XIII.
A. C. 1217.

3. ep. 306. ap.
Rain. 1219.
n. 39.

du Tillet.
Angl. 164.

omnes Angliæ provincias Mandatarios sparsit, qui omnes, utcunque reos, quod seditioni consensum præbuisent, suspensos, & Beneficiis suis exutos, ad se mitterent. Beneficia deinde Galonus Clericis suis liberaliter dividens, cunctos pinguibus præbendis locupletavit. Præterea Hugo Episcopus Lincolnensis, in Angliam redux, ut sibi ad Sedem suam redire liceret, mille marcas argenti Papæ & centum Legato solvit, quod exemplum plures alii Episcopi, & Clerici tam Sæculares quam Regulares secuti, amicitiam & indulgentiam Legati multa pecunia redemerunt. Romam profectus Pœnitentiarius sequentem satisfaciendi modum injunxit; per annum integrum in Festis Nativitatis Domini, Purificationis, Paschæ, Pentecostes, Assumptionis & Nativitatis Beatæ Virginis, in Ecclesia Cathedrali, quilibet eorum nudis pedibus & interula tectus, peccatum suum publice confiteatur, atque a summo Altari per medium chorum virgas tenens, Cantore eum castigante, procedat. Hæc fuit illorum, qui Romam petierant, pœnitentia. Sed nihilominus Ludovicus Princeps a Papa deinde impetravit, ut non nulli Presbyterorum & Clericorum illorum, qui pœnitentiam hanc publicam subierant, ad Ordines & Dignitates superiores evahi possent.

§. VIII

§. VIII.

Sæcul.XIII.
A.C.1217.

Petrus Imperator a Theodoro Comneno captus.

Petrus de Cortenaco, Comes Antisiodorensis, Imperator Constantinopolitanus electus, mense Aprili, anno millesimo ducentesimo decimo septimo, cum Comitissa Jolanda conjugæ suæ Romam venit, ut a Papa coronaretur. Is maximo quidem honore exceptus est; sed Papa ad coronam ei imponendam ægre adduci potuit, quod timeret, ne Imperatores Constantinopolitani ex hac coronatione aliquam sibi jurisdictionem in Urbem Romam eruere tentarent, & Patriarcha Constantinopolitanus quereretur, jus suum a Romano Pontifice usurpari. Sed id tamen summis precibus Comitissæ dedit, ac multo facilius etiam, postquam monuerunt amici, si hoc beneficium denegaret, non Imperatori modo, sed toti Imperio Constantinopolitano multum Dignitatis detractum iri. Ut vero omnibus constaret, quod Petrum, Imperatorem quidem, at non Romanorum, coronaret, hunc Ritus Romanorum non in Basilica S. Petri, sed extra urbem in Ecclesia S. Laurentii peregit.

Istud actum Dominica secunda post Pascha, die nona Aprilis, anno millesimo ducent-

Chron. foss. nov. Ric. 5. Germ. Chron. Antis. l. ep. 525. ap. Rainal. n. 6.